

ограда. Но това, което е важно, сливеният шарамполъ е послужилъ за защита не само на града Сливень, но и на неговитъ околни села, жителитъ на които сж намирали тукъ врѣмененъ или постояненъ подслонъ. Отъ тукъ и бързото нарастване на града.

Още въ края на царуването на Мухамедъ IV — епоха, която собственно е началото на неудържимия турски отпадъкъ, въ Одринско и юго-източна България се зачува върлувание на турскитъ шайки. Самъ Мухамедъ IV, край удоволствието си по ловъ изъ одринско и сливенско, е ималъ случая да изгори живи нѣколко главатари на турски разбойници, както се видѣ на съотвѣтното мѣсто.

Английскитъ историкъ Рико, съврѣменникъ и очевидецъ на турскитъ ужаси отъ 1660 до 1665 г., като говори за заробванията, прѣселванията и т. н. суровости надъ християнитъ, ето що пише: „Турция — империя тѣй обширна, е днесъ обезлюдена. Селата сж напуснати, а цѣли прѣлестни и плодородни области оставатъ необработени и се обърнаха на пустиня“ (But this Empire, as vast and large as it is, is yet dispeopled, the villages abandoned, and whole provinces as pleasant and fruitfull, uncultivated and turned into a desert or wilderness)¹⁾. Тия кратки думи сж достатъчни за да охарактеризиратъ не само XVII-я вѣкъ, но и цѣлото робство.

Отъ посичането на нѣколко разбойнически главатари въ Ямболъ и Пандаклий въ присѣствието на самия султанъ Мухамедъ IV, се вижда, че разбойническитъ шайки сж върлували наблизод Сливень. Екзекутирането имъ отъ самия султанъ никакъ не е спрѣло по-нататъшната практика на животъ имъ другари, които се умножавали отъ день на день съ полудива паплъчь отъ Анадолъ. Напротивъ, именно отъ края на XVII-я вѣкъ се зачуватъ въоръженитъ орди на даалии и капасъзи, често пѣти прѣдвождани отъ необлагодѣтелствуващи високи сановници. Години се минаватъ, и днешнитъ старци сж запомнѣли отъ бащи и дѣди само подвизитъ на дишлии и кърджалии — второ из-

¹⁾ Rycout, The history of the present state of the ott. Emp., London, 1682, p. 323.